

Het spijsoffer op de dag van de zalving van de hogepriester

“De HERE sprak tot Mozes: Dit is de offergave van Aäron en zijn zonen, die ze aan de HERE moeten aanbieden op de dag dat hij gezalfd wordt: een tiende deel van een efa meelbloem als een voortdurend graanoffer. 's Morgens de ene helft ervan, en 's avonds de andere helft ervan.”

Leviticus 6:19-23

Op de dag dat Aäron tot priester gezalfd werd, moest er een graan- of spijsoffer gebracht worden, dat bestond uit een *tiende* efa fijn meel als een dagelijks voortdurend spijsoffer. In vers 22-23 staat dat het *geheel en al* voor de HERE verbrand moest worden, er mocht niet van gegeten worden. Dit spijsoffer bestond uit een tiende efa meel, dat was de maat die voorzag in de dagelijkse behoeften van een volwassene (Ex. 16:16-36). Deze offergave werd alléén gebracht bij de indiensttreding van de hogepriester.

In dit bijzondere offer zien we in de hogepriester een type van Christus, de Gezalfde; en in het spijsoffer zelf een beeld van Zijn volkomen, aan God toegewijde leven hier op aarde. Er staat dat het spijsoffer in zijn geheel op het brandofferaltaar verbrand moest worden, zodat het als een liefelijke reuk voor de HERE omhoog steeg. Niemand anders had een aandeel in dit spijsoffer; zoals het brandoffer alleen bestemd was voor de HERE, zo ook deze offergave. Bij de brandoffers die normaal gebracht werden, moest een *handvol* fijn meel op het altaar verbrand worden tot een gedenkoffer voor de HERE (Lev. 2:2; 6:15). Wat daarvan overbleef, was voor Aäron en zijn zonen bestemd. Zij moesten het eten als ongezuurde koeken op een heilige plaats (Lev. 6:16).

Voedsel voor de priesters

Als priesters hebben wij gemeenschap met Christus, onze Hogepriester. Wij voeden ons met Hem, die de Vader op aarde verheerlijkt heeft (Joh. 17:4). Het overdenken van het leven van de Heer Jezus op aarde doet ons niet alleen geestelijk groeien, maar geeft ons ook de kracht om hier op aarde priesterdienst uit te oefenen voor God. Elk kind van God behoort tot het priesterlijk huis (Hebr. 3:1-5; 1 Petr. 2:5,9), zowel mannen als vrouwen. Toch moeten we hierbij een kanttekening plaatsen: het vrouwelijke spreekt in de Schrift van onze positie, en het mannelijke van de kracht om die positie te *verwerklijken*. Het gaat hier dan ook om de *zonen* van Aäron. Op onze tijd betrokken, zijn dit gelovigen die in de praktijk hun

positie als priesters verwerklijken en onderscheid kunnen maken tussen heilig en onheilig, tussen onrein en rein (Lev. 10:10). Zij zijn voor God ‘gewijd’ (Lev. 8), en weten dat de spijsoffers ongezuurd gegeten moeten worden op een heilige plaats (Lev. 6:16).

Voedsel voor God

De offergave waarvan sprake is in Leviticus 6:19-23, was echter zo verheven dat de priesters daaraan geen deel hadden. Het was alleen voor God bestemd, een spijsoffer dat ‘*geheel en al*’ in rook moest opgaan voor de HERE. God noemt dit ‘Zijn voedsel’, ‘Zijn brood’ (Lev. 3:11,16; 21:6,8,17; Num. 28:2). Wat God ons van de Heer Jezus heeft geopenbaard in de evangeliën, is voor ons bestemd en wij mogen het tot ons nemen ‘op een heilige plaats’. Maar hoe weinig is ons van Zijn leven hier op aarde meegedeeld! Johannes schrijft dat Jezus nog vele andere tekenen voor de ogen van Zijn discipelen heeft gedaan, *die niet zijn geschreven in dit boek* (Joh. 20:30); en hij eindigt zijn evangelie met de woorden: ‘*Er zijn echter nog vele andere dingen die Jezus heeft gedaan, waarvan ik denk dat als zij één voor één werden geschreven, zelfs de hele wereld de geschreven boeken niet zou kunnen bevatten*’ (Joh. 21:25).

Alles wat de Heer Jezus heeft gedaan, en waarvan wij geen weet hebben, was een welriekende reuk voor Zijn God en Vader. Dit was voor Hem alleen bestemd! Het overige dat ons over het leven van de Heer Jezus is meegedeeld, is voor ons ruim voldoende. Het is zóveel, dat we niet erover uitgedacht raken. Alleen al de vleeswording van de eeuwige Zoon van God (Joh. 1), brengt ons in verrukking. Als we dit aanbeddend overdenken, offeren we geestelijk gesproken *een handvol* fijn meel als een gedenkoffer aan God. Wij voeden ons met Hem, in Wie de Vader een volkomen welgevallen heeft gevonden. Er zijn echter nog talloze dingen die de Heer Jezus gedaan heeft, waarvan wij geen weet hebben! Dit is om zo te zeggen het *tiende* deel van een efa fijn meel, dat alleen bestemd is voor God de Vader.

Er is er maar Eén, die Jezus Christus volkomen kent, die álles van Hem weet. En dat is de Vader: *“Niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren”* (Matt. 11:27). Hoe treffend dat de Heer Jezus deze woorden uitsprak op het moment dat Hij door Zijn eigen volk werd afgewezen (Matt. 11:1-24). Zij kenden Hem niet, beter gezegd: zij wilden Hem niet (er)kennen als hun Messias. De dingen die betrekking hadden op de Heer Jezus, waren voor de wijzen en verstandigen verborgen, maar de Vader heeft ze aan

kleine kinderen geopenbaard (vs. 25). Het vormt óns aandeel in het spijsoffer: de ongezuurde koeken die we als priesters op een heilige plaats mogen eten.

*‘We aanbidden Hem, die U verblijdt,
uw Zoon, uw welgevallen;
ook wij zien nu zijn lieflijkheid,
en huldigen Hem allen.’*

Oude Sporen 2011

